

РЕШЕНИЕ

№ 1891

гр. София, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110128455 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 49, във вр. чл. 45, ал. 1, вр. чл. 52 от ЗЗД, във вр. чл. 2, § 1, чл. 3, вр. чл. 13 от КЗПЧОС от Б. И. П. срещу П.Р.Б. за заплащане на сумата 10000,00 лева за главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от неизвършване на ефективно официално разследване по съобщение до органите на досъдебното производство от Б. И. П. за извършено престъпление на 29.06.2020 г., малко след 23,00 часа, в гр.Р., ведно със законна лихва от 11.02.2021 г. до окончателното ѝ изплащане. В искова молба са изложени твърдения, че на посочените време и място ищецът паркирал автомобила си пред дома. След като излязъл от колата бил ударен от друг автомобил, успял да се изправи и да избяга към оградата на къщата си. От автомобила слезли двама мъже, единият от които се опитал да нанесе удари по тялото на ищеца с вещ, наподобяваща метален прът. Тъй като неуспели да стигнат ищеца, нападателите се качили в автомобила си и избягали. След около десет минути пристигнали полицейски служители по сигнал на ищеца. Твърди се, че случилото е записано от камери за видео-наблюдение, намиращи се в имота на ищеца. Кадрите били ясни и да бъде направена лицева идентификация. Посочва се, че ищецът разпознал нападателите си и съобщил имената им на полицейските служители. Поддържа се, че е предаден записът от охранителната камера, а на 14.08.2020 г. ищецът е уведомен, че е извършена проверка по случая и материалите са изпратени на РП-Перник. На 14.10.2020 г. материалите са изпратени по компетентност на ОП-Перник след преценката на наблюдаващия прокурор, че се касае за евентуално извършено престъпление по чл. 342, ал. 3 от НК. С постановление от 17.11.2020 г. на прокурор при ОП-Перник е отказано образуването на досъдебно производство за нападението над ищеца по съображения, че не се установява от записите изложеното в сигнала на ищеца; което е потвърдено от АП-София с постановление от 04.12.2020 г. и от ВКП с постановление от 11.02.2021 г. Прието е, че в хода на проверката са установени всички обстоятелства и не са възприети доводите на ищеца, че не е отчетено съдебно-медицинско удостоверение, наличието на друг пътник в колата, освен А.Д., не е извършен разпит на полицейските служители, не е проверена достоверността на записите от камерите, в т.ч. евентуална правна квалификация по чл. 115, вр. ал. 18, ал. 1 от НК. Ищецът поддържа, че е претърпял неимуществени вреди от липсата на ефективно официално разследване, тъй като проверката е извършена повърхностно, непълна е и липсват ясни

мотиви на съответния прокурор каква фактическа обстановка е възприета и защо счита за изяснена. Намира, че ответникът не е предприел всички мерки, за да се осигури разкриването на обективната истина. Твърди се, че в резултат на действията и бездействията на ответника е преживял психоемоционален стрес, чувство за безпомощност, разочарование и недоверие спрямо Прокуратурата, страх, че нападението срещу него може да бъде извършено повторно, тъй като нападателите остават ненаказани.

Ответникът оспорва иска по основание и размер - наличието на виновно противоправно действие или бездействие на физическо лице, което е натоварила да извършва определена работа, причинна връзка между заявения вредоносен резултат и действията и актове на прокурор. Не оспорва, че по жалба на ищеца е образувана пр.пр. №2101/2020 г. по описа първоначално на РП-Перник, по която е прието, че липсват данни за извършено престъпление от общ характер и изчерпан контрола за законосъобразност на прокурорските актове. Поддържа, че в изключителна компетентност на прокурора е дали да се образува наказателно производство. Намира, че е направено всичко възможно при условията на предварителна проверка да се съберат достатъчно данни за извършено престъпление. Несъгласието на ищеца с преценката на компетентния орган е ирелевантна и не предполага противоправно поведение. Оспорва твърденията на ищеца, че освен снети сведения от него и на посочения евентуален извършител, не са предприети други действия за събиране на достатъчно данни за извършено престъпление. При условията на евентуалност счита, че обезщетението по чл. 52 от ЗЗД се заявява в завишен размер.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 от ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Република България е ратифицирала със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66/1992 г., Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи от 04.11.1950 г. (КЗПЧОС). От влизането на закона в сила Конвенцията е част от вътрешното право на страната, на основание чл. 5, ал. 4 от Конституция на Р България, и се прилага с предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат. Конвенцията се прилага директно от националните съдии, а тълкуването на разпоредбите на Конституцията, свързани с основните права, трябва да бъде съобразено с нормите на КЗПЧОС и практика на ЕСПЧ (вж. Определение № 67 от 11.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3108/2020 г., IV г. о., ГК, Решение № 5838 от 31.07.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 1647/2019 г. и др.)

Съгласно чл. 207 от НПК, досъдебно производство, съответно наказателен процес, се образува, когато са налице законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление. В чл. 208 от НПК е предвидено, че законен повод за започване на разследване е съобщение до органите на досъдебното производство за извършено престъпление. Според чл. 211, ал. 1 от НПК, достатъчно данни за образуване на досъдебно производство са налице, когато може да се направи основателно предположение, че е извършено престъпление. Прокурорът може да откаже да образува досъдебно производство, включително когато не се установят достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер, на осн. чл. 213 от НПК. С нормата на чл. 145, ал.1, т. 3 от ЗСВ е уреден институтът на предварителната прокурорска проверка, целяща събиране на достатъчно данни за евентуално извършено престъпление от общ характер, когато е налице единствено законен повод.

От пр. преписка №2574/2020 г. по описа на ОП-Перник, във вр. пр.пр. №2101/2020 г. по описа на РП-Перник, се установява, че на 30.06.2020 г. ищецът е подал жалба до РП-Перник, в която съобщава за извършено спрямо него нападение от двама мъже. На 29.06.2020 г., когато се прибирал в къщи към 23:10 часа, при слизането от автомобила си видял друг автомобил, който се движел към него. Когато го наближил свил надясно и блъснал ищеца, който отхвъркнал на 2-3 м и чул, че някой го напсувал. От колата слезли двамата мъже, а ищецът междувременно прескочил ограда и влязъл в имота си. Единият мъж се хвърлил към него с метална тръба, после се качили в автомобила си, с посочен от ищеца с рег. номер, и си тръгнали. Посочил, че подал сигнал на спешен телефон 112,

пристигнали полицейски служители, на които дал листче със записан номер на автомобила. Съобщил, че разполага с видео-записи от мястото, които може да предостави. Приложил съдебно -медицинско удостоверение от 30.06.2022 г., от което се установява, че ищецът е посетил съдебен лекар във връзка с инцидента предходния ден. Констатирани са по предните повърхности на двете му коленни стави и по предната повърхност на дясна подбедрица в горна трета множество охлузни наранявания с червен цвят, разположени на ниво на околната кожа на площ на ляво коляно 9/8 см и по дясно коляно и дясна подбедрица с обща площ 18/8 см; всички причинени с твърди тъпи предмети по посочения от ищеца начин – удар с кола. Травматичното увреждане кореспондира с медикобиологичните признаци на лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК-причиняване на страдание (продължителна болка) без разстройство на здравето (вж.ППВС № 3/27.09.1979 г. на Пленум на ВС).

С разпореждане за възлагане на проверка от 02.07.2020 г. на прокурор при РП-Перник, е разпоредено извършване на предварителна проверка по реда на чл. 145,ал.1,т.3 от ЗСВ за установяване на достатъчно данни за образуване досъдебно производство. В единадесет точки са формулирани указания на прокурора, както следва: да се снемат подробни сведения от жалбоподателя във връзка със изложеното в жалбата, като бъдат изяснени всички обстоятелства във връзка със случая. При снемане на сведенията да се спазва хронологията на събитията, като в същите следва да бъдат отразен коректно времевите граници, място, конкретни действия, начин, да се посочат имената на лица станали свидетели, както и такива запознати със случая, да се опишат сочените извършители, да се изясни на колко лица са станали достояние тези действия и къде точно са станали. Да бъдат изяснени и други обстоятелства от значение за разкриване на обективната истина; да се установят и снемат подробни сведения и от други лица, запознати със случая; да се установи чия собственост е лекия автомобил, който е посочен в жалбата, като следва да се снемат подробни сведения от собственика и ползвателя на този автомобил, във връзка със случая; да се изиска информация от ЕЕНСП - 112 дали на посочената от жалбоподателя дата са постъпвали сигнали във връзка със случая, като следва аудиозаписите от същите да бъдат приобщени към материалите по преписката; да се установи дали полицейски служители са посещавали сигнала и ако са налице такива данни, то от същите да бъдат снети подробни сведения. Също така да се установи дали във връзка със същия случай вече се води проверка в РУ-Р.; да се извършат ОИМ за установяване на системи за видеонаблюдение в близост до мястото на случилото се, като в случай, че такива бъдат установени, то записите от същите да бъдат приобщени по надлежния ред и бъде извършен анализ на същите, който да бъде обективиран в надлежна справка; да се предприемат и ОИМ за установяване на сочените извършители и свидетели очевидци на случилото се; в случай, че извършителите бъдат установени, то от същите да се снемат подробни сведения във връзка със случая, както и да се приложат характеристични справки за същите, ведно със справки за криминални прояви и справки за съдимост. Да се изясни в какви отношения е жалбоподателят със сочените извършители и налице ли е личен мотив, както и каква е причината за случилото се; да се предприемат действия по установяване на шофьора на лекия автомобил, като за същия да бъде приобщена справка за водач, характеристична справка, чедо със справка криминални прояви и справка съдимост,да бъдат снети и подробни сведения от същия; да се приложат всички необходими и съотносими към случая документи; в рамките на оперативната самостоятелност на водещия проверката да се извършат и други действия, способстващи за изясняване обективната истина. Проверката е възложена Началника на РУ-Р..

Изяснява се, че в хода на проверката е снето сведение от ищеца на 03.07.2020 г., в което съобщава, че познава двамата мъже, които са го нападнали и посочва имената им – Л.Д. и А.Д. Пояснил, че Л. Д. го напсувал „Майка ти дееба, копеле“ и се насочил към него с метална тръба, но не успял да го удари, тъй като ищецът прескочил ограда и се намирал в имота си. Дватама мъже се качили обратно в автомобила и с висока скорост се отправили по ул. Ал. Стамболийски, гр. Р.. Поискал от полицейските власти да бъде разпоредено спрямо него двамата мъже да се въздържат от психически и физически тормоз, и да не отправят

закани и заплахи за живота и здравето му. Предоставил записи от камери, монтирани на къщата му, на 27.07.2020 г. с протокол за доброволно предаване.

На 05.08.2020 г. са издадени полицейски разпореждания спрямо двете лица да не отправят закани, обиди и да не влизат в саморазправа с ищеца. На 05.08.2020 г. са снети сведения от двамата мъже и извършени справки за съдимост. Л. Д. е обяснил, че познава ищеца; на посочените от ищеца време и място е бил в дома си; нямал пререкания с ищеца. А. Д. е заявил, че познава ищеца; на 29.06.2020 г. е управлявал автомобила, посочен от ищеца, бил е сам в колата, а вечерта, когато е станал твърдения инцидент, може да е преминал покрай адреса на ищеца, но не си спомня; на посочените дата и час на нападението не е оказвал със свои действия, постъпки и думи, закани и заплахи за живота и здравето на Б. П..

С разпореждане от 14.09.2022 г. е възложена допълнителна проверка по реда на чл. 145, ал.1, т. 3 от ЗСВ, за уточняване сведенията на ищеца и се изясни с какъв автомобил се е придвижвал той, и мястото, на което е паркирал осветено ли; колко време след като спира пред дома си се появява другият автомобил, за който твърди; с каква посока се е движил този автомобил и същият бил ли е с включени светлини; П. с какъв цвят дрехи е бил - тъмни или светли, т.е. водачът на процесния автомобил можел ли е да го възприеме; къде е бил застанал П. в момента на удара; идващият към него автомобил имал ли е възможност да избегне удара /имало ли е място на пътното платно/; с каква скорост приблизително се е движел другия автомобил и направил ли е опит да спре; в близост до мястото на инцидента има ли поставени някакви пътни знаци и какви са те; възможно ли е водача на процесния лек автомобил да не го е забелязал; по какъв начин е настъпил удара - с коя част на лекия автомобил е бил ударен и къде точно, в каква посока е отхвъркнал; след като е настъпил удара, какво е станало - автомобилът спрял ли е, какво е чул да казват лица, къде е бил спрял автомобила и т.н.; разпознал ли е лица и по какво ги е разпознал, каква е била видимостта /имало ли е светлина и откъде е била тя/; откъде е била взета металната тръба; след удара с лекия автомобил някой нанесъл ли му е някакви удари - да опише подробности - кой, как, с какво, по какъв начин, къде и какви наранявания е получил в резултата на тези удари; по време на конфликта отправяни ли са някакви закани спрямо него и какви са били те, да опише подробно - как, какви конкретни думи или действия, от кога са отправяни, как са му са се отразили на него и т.н.; как е бил преустановен конфликта и какво е станало след това; от къде познава лицата, за които сочи, че са извършители и в какви взаимоотношения е бил с тях, има ли някаква причина за случилото се - да опише подробно всички обстоятелства; указано е при снемане на сведенията да се спазва хронологията на събитията, като в същите следва да бъдат отразен коректно времевите граници, място, конкретни действия, начин, да се посочат имената на лица станали свидетели, както и такива запознати със случая, да се опишат сочените извършители, да се изясни на колко лица са станали достояние тези действия и къде точно са станали; и да бъдат изяснени и други обстоятелства от значение за разкриване на обективната истина; но не само, указано е да се изясни дали са налице данни за умишлено ПТП или за хулигански подбуди; да се приложи копие от книгата за приемане на сигнали, както и копие от съставените докладни на полицейските служители, който са посетили инцидента; вкл. извършена ли във вр. със случая друга проверка, която да е приключила; да се приложи справка за база данни на МВР за посочения лек автомобил в сигнала.

Снети са допълнителни сведения на 24.09.2020 г. от ищеца, с които дава данни, че мястото на инцидента било осветено; след като паркирал пред дома си, заключил автомобила и се отправил към входната врата на дома, бил на около 2 м от колата си. Тогава забелязал другият автомобил, който се движел с около 20-30 км/ч, съприкосновението му било с предна част на автомобила, при което се надвесил над капака и се подпрям с ръце, отхвъркнал и се ударил в оградата на имота му. Автомобилът спрял, чул псувня и от него слезли двамата мъже, а ищецът междувременно прескочил оградата. Чул звук от удар, впоследствие видял, че е от метална тръба хвърлена по него. Потвърждава, че мъжете след това си тръгнали. Не е видял откъде е взета металната тръба. Не са му нанесени удари с нея.

През цялото време закани и заплахи не са отправяни спрямо него. Ищецът е съобщил, че познава двамата мъже, нямал никакви отношения с тях и не му известно защо са постъпили така с него. Не се е карал с тях и не им дължи нещо.

Приобщени са документи – извлечение от дневника за получени сигнали при РУ-Р..

С постановление от 14.10.2020 г. пр.преписка е изпратена по компетентност от РП-Перник на ОП-Перник с оглед наличие на данни за евентуално осъществен състав по чл. 342, ал.3, във вр.ал.1 от НК. С постановление от 17.11.2020 г. на прокурор в ОП-Перник постановен отказ за образуване на досъдебно производство поради липса на данни за извършено престъпление, потвърдено по реда чл. 200 от НПК от прокурор при ВКП.

Съдът по настоящия правен спор не се занимава с твърденията за правилността на оценката на фактите по случая, направена от прокурора. Това е в изключително правомощие на държавното обвинение, на осн. чл. 127, т.2 и 3 от КРБ. Съдът няма да определя дали е оправдан изборът на наблюдаващия прокурор първо да се извърши предварителна проверка вместо директно да образува наказателно производство при конкретните обстоятелства, защото съдът приема, че предварителната проверка е „разследване“ в по-широк смисъл (вж. Решение № 191/28.07.2017 г. по н. д. № 479/2017 г., н. к., II н. о. на ВКС, както и в Решение № 30/27.02.2020 г. по н. д. № 18/2020 г., н. к., II н. о. на ВКС по приложението на чл. 422, ал. 1, т. 3 от НПК). Разследване може да се осъществи в нарочно производство за установяване на обстоятелствата (или доказателствата), по друго наказателно производство или пък в рамките на друга служебна дейност на прокуратурата и извън конкретно наказателно производство. Предварителната прокурорска проверка са действия по събиране и проверка на фактически данни за изясняване на съобщение за извършено престъпление или друг законен повод по см. на чл. 208 от НПК. За тяхното извършване не са предвидени строги и формални правила, каквито за събирането на доказателства по арг. от чл. 104 – 106 от НПК, но по естеството си и с оглед на целта, за която се предприемат, тези действия се припокриват.

Съдът по настоящия правен спор е сезиран, анализира и преценява събраните доказателства единствено в контекста на твърдението, че е нарушен чл. 2 и чл. 3 от Конвенцията поради липса ефективно официално разследване.

Съгласно чл. 2, пар. 1 от КЗПОЧОС, правото на живот на всеки се защитава от закона. По дефиниция правото на живот е основно безусловно лично право. Съгласно чл. 1 от КЗПОЧОС, държавите -страни по нея осигуряват на всяко лице под тяхна юрисдикция правата и свободите, определени в Конвенцията. Задължението за защита на правото на живот, предвидено в чл. 2, вмениява на държавата съответното задължение – от една страна да се въздържа от неговото нарушаване, а от друга – да предприема конкретни действия за ефективно упражняване на правото и опазване на човешкия живот. Това задължение има материален и процесуален аспект. Приложното поле на чл. 2 от КЗПОСЧ не се съизмерява само с изискването държавните органи да предприемат адекватни и ефективни законодателни мерки за защита срещу отнемане на живот, вкл. да се въздържат от посегателства върху личността (освен ако това не е абсолютно необходимо по арг. от чл. 2, пар. 2 от КЗПОЧОС). Държавните органи са длъжни да опазват правото на живот и в случаите, когато животът на дадено лице е отнет от трето (цивилно) лице. Правната същност на това процесуално позитивно задължение се състои в задължението на държавните органи да извършат ефективно официално разследване на всяко конкретно посегателство върху човешки живот, което е в състояние да установи причината за смъртта и лицето, отговорно за нея. Задължението за провеждане на ефективно разследване е задължение не за постигане на резултат, а за използване на средства, защото не съществува изискване за държавните органи непременно да ангажират и реализират нечия наказателна отговорност. По силата на чл. 2 от КЗПОЧОС обаче са длъжни да действат, като положат дължимата грижа и по този начин създават гаранции за защита правото на живот (вж. решенията на ЕСПЧ по приложение на чл. 2 от Конвенцията - Х и други срещу България, решение от 02.02.2021 г., С.-П. и П. срещу България, решение от 12.01.2017 г., Н. и други срещу България, решение от 26.02.2004 г., М. срещу България, решение от 20.10.2015 г., А. и И. срещу България,

26.07.2007 г., МК и други срещу Обединеното кралство, решение от 23.02.2006 г., А, В и С срещу Латвия, решение от 21.03.2016 г. и др.).

Закрилата на чл.2 от Конвенцията може да бъде изтъквана не само в случай на смърт на жертвата на насилствено действие. Член 2 може да се прилага и при липса на смърт при изключителни обстоятелства (вж. решения по делата М. срещу Гърция, Й. срещу България), за които релевантни фактори са степента и видът на използваната сила или намерението и целта на тази сила. Това са случаи, при които дадено лице е станало жертва на поведение, което по самото си естество е поставило в опасност живота му, дори и ако лицето все пак е останало живо; използваната сила срещу лицето е „потенциално смъртоносна“, дори и при липса на опасност за живота. Примери за това са използването на огнестрелно оръжие, което потенциално застрашава човешкия живот, нанасяне на удари със значителна сила в жизнено важни органи в тялото; когато лицето е оживяло след тежък инцидент, поставящ в опасност живота му, като токов удар настъпил поради липса на контрол и превенция на риска от държавата от опасни дейности (вж. дело И. П. срещу България).

С решение от 16.04.2013 г по делото „Д.Ш. срещу България“ на ЕСПЧ се приема, че нарушение на чл. 2 от Конвенцията няма при данни, че жалбоподателят участва в бой между няколко човека и по време на боя е наръган с нож в областта на стомаха. При изключителни обстоятелства, зависещи от условия като степента и вида на приложената сила и характера на уврежданията, упражненото от трети лица физическо насилие, което не завършва със смърт, може да бъде разгледано по чл. 2 от Конвенцията. Съдът е приел, че чл.2 е приложим, когато съответното лице е пострадало от поведението на държавни служители, което само по себе си е подложило на голям риск живота му, макар че в случая то е оцеляло (в който смисъл е решението по делото М. срещу Гърция и С. и други срещу Румъния). Съдът е разграничил случаите и че е подобен подхода по дела, при които извършителите не са държавни служители (вж. И.Ш. срещу Украйна, Й. срещу България.), което и в настоящия казус следва да се вземе предвид.

Установените фактически положения сочат, че ищецът е съобщил за посегателство от трети лица, а в контекста на гореизложеното съдът намира, че обстоятелствата, при които е извършено нападението върху Б. П. не са изключителни и оплакването му не кореспондира с приложното поле на чл. 2 от Конвенцията. Данните, които са съобщени от него на Прокуратурата и които са установени в хода на проверката сочат на нападение, което засяга неговата телесна неприкосновеност. Начинът на нападението – с автомобил, който се е движел със скорост около 20-30 км./ч, видът на причиненото телесно увреждане в резултат на съприкосновението с автомобила, което не е застрашило живота му, мястото на нараняванията, не могат да обосноват извод, че се касае за потенциално смъртоносно нападение. По отношение на ищеца не е имало данни за реален и непосредствен риск за живота предвид, че нито той сочи такива – няма заплахи, няма влошени отношения с посочените от него нападатели, а последните в сведенията си не сочат друго. Не всеки риск за живота, който се претендира, може да породи за властите задължение по Конвенцията да предприемат оперативни мерки. Нарушение на позитивното задължение за защита на живота, трябва да се установи, че властите знаят или е трябвало да знаят за съществуването на реален и непосредствен риск за живота на определено лице от криминалните деяния на трета страна; съобщеното им нападение е толкова тежко, че очевидно има за цел отнемане живота или поставяне в опасност живота на други му. Ето защо съдът приема, че ответникът не дължи извършване на повече действия за изясняване на обстоятелствата, при които е извършено нападението и отношенията между ищеца и неговите евентуални нападатели, доколкото нападението не касае изключителни обстоятелства, които обективно да сочат, че е имало опасност за живота на ищеца по смисъла на чл. 2 от Конвенцията.

Когато дадено лице твърди, че е било жертва на деяния, противоречащи на чл.3 от Конвенцията, задължение за националните власти е да проведат ефективно официално разследване, което да позволи установяване на фактите и идентифициране и наказване на отговорните лица. С чл. 3 от Конвенцията се установява абсолютна забрана на изтезанията и нечовешкото или унижително отношение или наказание. Посегателството трябва да

притежава минимална степен на жестокост, за да попадне в обхвата на разпоредбата. Преценката на този минимум е относителна и тя зависи от всички обстоятелства по делото, като естеството и контекста на отношението, продължителността му, последиците от него във физически и психически план, а в някои случаи и от пола, възрастта и здравословното състояние на пострадалия. Съдът приема, че няма нарушение на чл. 3 от Конвенцията. Въз основа на представените медицински доказателства от ищеца, които изглеждат надеждни, отношението, срещу което е подадено оплакването не е достатъчно тежко, както с оглед на вида нараняване на ищеца, което не е сериозно, така и със степента на неговото страдание (вкл. според показанията на св. П.а). Твърденията на ищеца не са касаели нито изтезание по смисъла на чл. 3, нито „нечовешко“ отношение, при което с предварителен умисъл, продължило е часове е причинена телесната повреда или най-малкото силни физически и психически страдания, и „унизително“ отношение, защото не се установява естеството на нападението да е създало чувство на страх, тревога и малоценност, способни да унижат ищеца. С тези съображения и предвид гореизложеното съдът счита, че няма допуснато нарушение на чл.2 и чл. 3 от Конвенцията, съответно противоправно поведение на ответника, поради което предявеният иск е неоснователен.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответника съдебни разноски за сумата 300 лв. за юрисконсултско възнаграждение, определено от Съда, на осн. чл. 78, ал.8 от ГПК, във вр. чл. 25, ал.1 и 2 от НЗПП.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Б. И. П., с ЕГН:*****, с *****, срещу П.Р.Б., с Булстат: *****, с адрес: *****, иск по чл. чл. 49, във вр. чл. 45, ал. 1, вр. чл. 52 от ЗЗД, във вр. чл. 2, § 1, чл. 3, вр. чл.13 от КЗПЧОС, за заплащане на сумата 10000,00 лева за главница, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от неизвършване на ефективно официално разследване по съобщение на Б. И. П. за извършено престъпление на 29.06.2020 г., малко след 23,00 часа в гр.Р., по което е образувана пр. преписка № 2574/2020 г. по описа на ОП-Перник, във вр. пр.пр. №2101/2020 г. по описа на РП-Перник, ведно със законна лихва от 11.02.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Б. И. П., с ЕГН:*****, с *****, да заплати на П.Р.Б., с Булстат: *****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 300,00 лева – съдебни разноски.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____